

heden, kan jeg i og for sig udfolde den selv samme Begejstring i Forsvaret for det Provisorium, vi her har til Behandling, som den, jeg lagde for Dagen, da jeg for 38 Aar siden rykkede til Kamp mod de den Gang saa forhadte Estrupske Provisorier. Det forekommer nemlig mig, at den ærede Regering har været baade heldig og forstandig i Ordningen af hele dette Spørgsmaal, Diskonto- og Revisionsbankens Likvidation, og jeg tror, at den høje Regering fortjener Ros for den Hurtighed, hvormed den bragte dette Spørgsmaal til en Løsning.

Det var den 18. Juli, den Meddelelse gik ud over Landet, at Diskontobanken havde standset sine Betalinger, og jeg tør vel nok sige uden Overdrivelse, at alle Vegne her i Landet vakte det Opsigt og Angst for de Følger, der kunde komme, og det var sikkert i allerhøjeste Grad nødvendigt, at man meget hurtigt kom til Ordning. Dette lykkedes ogsaa allerede den 21. I Løbet af 3 Dage altsaa lykkedes det Regeringen at udarbejde et Forslag, som ordnede hele Likvidations-spørgsmaalet og foreløbig skabte Ro om Diskontobanken. Jeg synes, at den Hurtighed og den Omtanke, som Regeringen udviste ved denne Lejlighed, fortjener Anerkendelse fra Rigsdagens Side.

Der er anket over, at Rigsdagen ikke blev indkaldt, før der blev truffet en Ordning; men det forekommer mig, at det vilde have været lidet ønskeligt, om Regeringen var gaaet den Vej. Rigsdagen var jo lige hjemsendt efter en ret lang ekstraordinær Samling, og hvis den nu skulde have været indkaldt igen, og man skulde have begyndt her at diskutere frem og tilbage om Diskontobankens Forhold, føler jeg mig overbevist om, at der vilde være gaaet lang Tid, før man kunde være kommet til en Ordning, og i al den Tid vilde baade Indskydere og Laantagere i Diskontobanken have levet paa det usikre uden at ane, hvorledes Forholdet endeligt vilde blive ordnet. Jeg tror ogsaa, Regeringen handlede rigtigt ved at ordne dette ved en foreløbig Lov af den Grund, at en Rigsdagsdebat om Diskontobanken paa dette Tidspunkt sikkert vilde have bevirket, at man var kommet ind paa en fornyet Debat af hele vort Bankvæsen med Tilbagevenden til de meget uheldige Oplysninger, der fremkom vedrørende Landmandsbankens Forhold o. s. v., kort sagt, den vilde have vakt ny Uro, saa man ogsaa i Udlandet vilde have opfattet det, som om hele Pengevæsenet her i Danmark

var i Bund og Grund fordærvet, hvilket det jo dog heldigvis ikke er. Jeg mener, at Regeringen ved sin Handlemaade har befriet os nationalt for de Ubehageligheder, der derved vilde fremkomme, samtidig med at der er truffet en Ordning, som efter min Opfattelse kun kan siges at have været til Gavn baade for dem, der har Penge staaende i Diskontobanken, og for dem, der har laant Penge i denne Bank.

Men der er jo andre, der mener, at man skulde have sammenkaldt Rigsdagen, for at Rigsdagen kunde have vedtaget at yde en Garanti til Sparerne i Diskontobanken i Lighed med den Garanti, som er blevet ydet overfor Landmandsbankens Sparere. Jeg tror nu ikke, der er nogen, der for Alvor kunde vente, at den nuværende Regering vilde gaa i Spidsen i saa Henseende. Jeg tror heller ikke paa, at det var muligt nu at faa et Flertal her i Rigsdagen til at gaa med til en saadan Garanti, thi vi maa jo være klar over, at for at man kunde gaa til en saadan Garanti, maatte denne udvides i meget betydelig Grad. Omtrent samtidig med Sammenbrudet af Diskontobanken her i Byen brød jo ogsaa Sydfyns Diskontobank sammen, og hvis man skulde have givet Statsgaranti for Sparerne i den københavnske Diskontobank, maatte man selvfølgelig ogsaa have givet Statsgaranti for den sydfynske Diskontobanks Sparere, og man vilde efter min Mening ogsaa have været nødsaget til at udvide Garantien til de øvrige sammenbrudte Provinsbankers Sparere; thi man kunde jo da ikke vedblivende give Statsgaranti til Sparere i københavnske Banker, men derimod lade Sparere i Provinsbankerne bære Tabene ved saadanne Bankers Sammenbrud.

Det vilde have været ganske haabløst at tænke sig, at Rigsdagen under disse Forhold vilde være gaaet med til at yde en saadan Garanti, saa meget mere som det jo viser sig, at der vil blive Tale om meget store Beløb ogsaa for Diskontobankens Vedkommende. Den ganske Aktiekapital er jo tabt, og den var paa 36 Mill. Kr. Hvor stor en Del af Sparernes Indskudskapital der kan forventes reddet, ved jeg ikke, men det er jo lidet troligt, at de vil kunne faa fuld Dækning for deres indskudte Kapital, og tænker man sig blot, at der kun kan skaffes 80 pCt., vilde det altsaa være et meget betydeligt Beløb, der skulde skaffes til Veje, eftersom den i Banken indskudte Kapital ved Sammenbrudet var 138 Mill. Kr. Jeg tror ikke,